

felizgatták, kiesik-e a világ feneke, hogy ez egyszer nem alkalmas az idő a közvélemény felizgatására?

Ha Apponyi gróf azt mondja, hogy a közvélemény kissé elfásulva nézi az ellenzék harcát — hát azt hiszi, hogy ez kiáltó igazságtalanság?

Miért fordult el, miért unt bele az ország a katonai kérdésekben oly gyakran kitört küzdelmekbe? Azért, mert *a volt koalíció e kérdésben a nemzetet a falnak vitte s mert beleült a hatalom székébe anélkül, hogy e kérdésben vallott elveiből csak egy betűt is megvalósított volna.*

*Az igazság az, hogy az obstrukció, e néhány hét alatt is nagy bajba jutott.* Vad lovas bravurral vágta fel neki a katonai javaslatoknak, hogy azokat is, a kormányt is, a többséget is lenyakalja. Most be kell látnia, hogy a kormány és a többség nyugodtan állja az attakot s hogy a nyugodtan ítélő, bölcs kormány mellett egységes, bátor, kötelességérzetében megrendíthetetlen párt áll, amely fanatikusan bizik ügye diadalában.

Az ellenzéki akció el van rontva, holt mederbe jutott. S jó a mindenkori obstrukciók patronusa, szakállas csalogánya, Apponyi, hogy szendén és ártatlanul megmentse a hazát? Nem csak az obstrukciót.

A politikai mentőövnek a dobása azonban nem sikerült. Az obstrukció nem fog kikapaszkodni a partra. A miniszterelnök egy erélyes kézmozdulattal, visszalökte a hullámok közé, hadd merüljön el.

**Európa békéje.** Londonból jelentik: Mint a Reuter-ügynökség értesül, a nemzetközi helyzetben újabb fejlődési momentum nem állott be. Nincsen alapja annak a híresztelésnek, hogy nemzetközi értekezletet akarnak egybehívni a marokkói események folytán előállott nemzetközi helyzet megvitatására. Hivatkoznak arra, hogy a miniszterelnök tegnapi nyilatkozata után Nagy-Britannia nem tehet ilyen javaslatot, ameddig kétségtelenül meg nem állapítható, hogy

Franciaország és Németország egymás közt nem képesek kielégítő megoldást találni és még abban az esetben is, ha a dolgok idáig fejlődnek, mindaz, amit ő felsége kormánya Nagy-Britannia számára szükségesnek tart, abban állana, hogy aktív részt kellene vennie minden, a helyzetre vonatkozó diskusszióban, amely érdekeit érintené, vagy érinthetné.

**Katonai módon szervezik a magyar pénzügyőrséget.** Többször fölmerült az eszme, hogy gyökerestől újjászervezzék a magyar pénzügyőrséget. A terv ezideig már megjárta a hadvezetőséget, a pénzügyminisztériumot és a honvédelmi minisztériumot is. Arról van szó, hogy elsőbbségben is *kettéosztják az eddigi pénzügyőrséget s lesz ezentúl külön adóőrség*, amely ezután is a pénzügyminisztérium alá fog tartozni, és lesz külön egy *határőrség*, amely első sorban katonai célokat fog szolgálni, tehát katonai hatóságoknak lesz alárendelve. Az új határőrség a terv szerint *integráns részét fogja tenni a hadseregnek.* A határőrség számára külön utasításokat fognak kidolgozni, mert a pénzügyőrségnek ez a része nemcsak a csempezés megakadályozására lesz hivatott, hanem az fogja a *katonai-politikai határvédelmet* is ellátni, erre való tekintettel a határőrséget egészen a hadsereg századainak mintájára *századokra osztják.* Az országhatárt egyes határőrségi kerületekre osztják fel, amelyek ismét a katonai szervezet mintájára határőrségi kerületi parancsnokságra oszlanak. Ezek a parancsnokságok együttesen országos határőrségi parancsnokságoknak lesznek alárendelve és viszonyuk a pénzügyi hatóságokhoz ugyanolyan lesz, mint a minőben most a *csendőrség* áll az igazságszolgáltatási és politikai hatóságokhoz.

## Nagy forgalom, kevés hivatal.

— Postahivatal Felsővárosnak. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi felsővárosi polgárok, Frankl Antal gyógyszerész, törvényhatósági bizottsági taggal, a városrész egyik kitűnő vezetőjével az élükön mozgalmat indítottak azért, hogy Felsővárosban postahivatalt létesítsen a kincstár. Kétszáz aláírással ellátott kérvényt adtak be, amelyben azt kérik, hogy a Csongrádi-sugaraton levő hivatalt helyezze át a Szent György-térre, vagy pedig új postais és távirdahivatalt állítsanak ott föl.

A tíz évvel ezelőtt fölállított hármas számú gyűjtőposta, amely most a Brüsszeli-körut 6.

számu házban van, a mai fokozott és élénkebb forgalmi igényeket nem elégíti ki, annál is inkább, minthogy ez a gyűjtő csak csonka működési körrel rendelkezik, távirda- és távbeszélője nincs, utalványokat, pénzesleveleket nem továbbíthat, sőt még postai csomagokat is csak korlátozott számban vehet föl egy cégtől és így a postai forgalmat csak részben bonyolíthatja le.

A lakosság számának emelkedésével a kereskedelem és ipar fejlődésével, az amugy is mintegy huszezer lakost számláló városrészben teljesen indokolt, egy mindennemű postai forgalmat eszközölő posta-hivatal létesítése. Ez a városrész nagy terjedelmű, de mindegyik postahivaltól távol esik.

Az áthelyezni kérelmezett hetes számú postahivatal a városrész méhén, tehát már a Rókusvárosrész közvetlen határán, míg a főposta ennél még távolabb van, úgy, hogy a kerület postai forgalma bármely irányban igen kényelmetlen és időrabló.

A hatos számú postahivatal, amely a Feltámadás-utca 26. számú házban van, a hetes számú postahivatalhoz közel esik, úgy, hogy még Rókusvárosrészt két postahivatal látja el, addig Felsővárost csupán csak egy gyűjtő van hivatva kielégíteni.

Felsővárosban a nagyszámú lakosságán kívül, több oly ipari vállalat, nagy magáncég és köz-hivatal van, amelyek számottevő postai forgalmat vesznek igénybe.

Az államkincstárnak ezen áthelyezés még megtakarítást is hoz, minthogy a hármas számú gyűjtőposta ebben az esetben beszüntetnék.

Az áthelyezendő postahivatal a Római-körut nagyköruton belüli részein, a Szent György-utcáig terjedő utvonalon volna elhelyezendő, ahol is e városrész központjára esnék. Itt a rendeltetésének ez a hivatal minden tekintetben megfelelne, nagyobb forgalmat bonyolítana le és a közérdeket is legjobban kielégítené.

Védffy Győző, a szegedi postahivatal kitűnő főnöke, aki rövid szegedi tartózkodása alatt sokszor bizonyosságot tett praktikus érzéséről a felsővárosiak kérését más illetékes helyen előterjesztette és a méltóságos ur jogos kívánságot a maga részéről is a legmelegebben támogatja.

festhet a magyarországi állapotokról, mint azt Bernhard tette. Az a tény, hogy Ausztriához való viszonyukat meglehetősen az igazsághoz hiven ismeri, míg ellenben belső viszonyainkat a rosszindulatú elferdítések következtében, hamis színben tüntette föl, arra enged következtetni, hogy egy oly nemzetiségi agitátor „világosította föl”, aki az osztrák és magyar politikát egyaránt gyűlöli és a két rossz között mégis inkább a magyarhoz húz.

Bíróságainkról a legelutóbban nyilatkozott. Azt állítja, hogy a napirenden levő, a magyarok által erőszakkal nemzetiségi pörökben, a magyar bíróságok, a kormány által gyakorolt presszió következtében kiméletlen igazságtalansággal ítélnék. Erre igazán jobb nem felelni Bernhardnak, mert egy kulturált államot részrehajló igazságszolgáltatással vádolni meg oly dolog, melyet ha egy félrevezetett ember tesz is, a legdurvább sértésszámba megy. Itt már kilátszik a lóláb. Ily információt csak nemzetiségi ember, még pedig a javából adhatott le és úgy hiszem, nem tévedek, ha a román népbolonditók diszes társaságában keresem.

Bernhard uram sem lehet az az erős legény, mint akinek magát föltüntetni szereti, ha egy pár ember véleményét, legyen az bárki, oly nagy horderejűnek ítéli, hogy magáévá teszi. És ha ő jutott volna erre az eredményre, akkor a józan ész kritikája és a számtalan ellentmondó tény okvetlen fölvilágosította volna tévedéséről.

Ő azt állítja, hogy a mai választási rend-

szerünk az állam legfonákabb alkotása. Élénk színekkel festette ki a legutóbbi korrump választásokat. Csemegének tartogatta a Léva-ésetet. És ebből kifolyólag ismét rábukkant kedvenc témájára, a *nemzetiségi kérdésre.* A legbántóbb iróniával adta elő, hogy abban az országban, melynek polgárai felerészben nem magyarok, összesen kilenc nemzetiségi képviselő van. És még a magyarok merik állítani, hogy ők lojálisak a nemzetiségekkel szemben. Az irónizálással őszinte sikere volt. A német diákság a tényből vont felületes következtetésnek föltűt és a szíveikig hatoló, bántó nevetésben tört ki. És az a pár magyar diák, aki összeharapott ajakkal, tehetetlenül boszankodott a hallottak felett, nem tehetett egyebet, minthogy egy közismert igazságra gondolt, tudniillik, a féltudástól és a félrésztől kell a legjobban félni, mert azok cselekszik a legtöbb butaságot.

Előadásának egyedül az a része megszívlelendő, melyben a *von liberalen Magnaten-tum*-ról beszélt. Ezek vakítják el Európát, hamis színben tüntetvén föl a magyarországi állapotokat. Ők magukat liberálisoknak vallják és azok is voltak a legújabb időkig. És az ő liberális musuk virágoztatta föl Magyarországot. De a választójogi kérdésben a feudális gőg ragadja el őket, hogy a reakcionáriusnak tartott Ausztriának már rég meg van az, melyért a nemzetiségiek nálunk hiába küzdenek. Szerinte a *választói reformot a magyarok nem akarják, mert ez hatalmuknak végét jelentené.*

Előadását érdekesen fejezte be. Azt mondta, hogy *Magyarország és Ausztria két párhuzamos vonalon halad előre.* Hol az egyik, hol a másik van elől. *Találkozni sohasem fognak.* Állandóan az fog vezetni, melyik a nemzetiségi kérdést előbb fogja megoldani. Most Ausztria vezet és sokáig fog vezetni, mert az általános választói jog behozásával nagy előnyt biztosított magának. Ő örül ennek, mert ebben a német szellem diadalát látja.

Ezen a ponton sincsen egészen igaza. De a gondolat szép. Nincsen igaza, mert mindig a nemzetiségi kérdést tolja előre — a szociális kérdések elé. Pedig manapság a szociális reformok korában élünk és azért küzdenek az általános választójogért.

Ha az ő teóriája igaz volna, úgy mi örülnénk annak legjobban, mert nálunk sokkal könnyebben oldható meg a nemzetiségi kérdés, mint a nemzetiségiektől tönkregyöngyített Ausztriában.

\*

Azon, hogy az alaposságukról híres német professzorok egyike így félrevezettette magát, legfőleg sajnálkozni tudunk. Az ő erősen irónizált tónusa a magyarországi nemzetiségi kérdésben legalább is kellemetlen, mert bizony nem mindegy, hogy a berlini egyetem katedrájáról miképp vélekednek rólunk, politikusainkról, meg a nemzetiségeink helyzetéről!

Faragó Andor.